

Seccessie

Kwartaalblad voor de Studie van Separatisme en Directe Democratie

SPLITS DE

SOCIALE ZEKERHEID

„Onkuisheid”25

Nr. 7

Driemaandelijks: april – mei – juni 2002

Een uitgave van het Mia Brans Instituut

www.seccessie.nu

„Onkuisheid”

*Ik wil praten,
zegt Prof. Eric Defoort,
maar duiken binnen
het Vlaams Blok
nu ook al jagers
op „onkuisheid” op?*

Als katholiek opgevoede puber in de jaren 50 van de vorige eeuw had ik een tamelijk intense en, naar mij later duidelijk werd, eigenlijk erg normale aandacht voor het zesde en het negende gebod die het hadden over de doodzonde van onkuisheid, respectievelijk „in gedachten” en „in daden.” Zovele decennia later, in een erg gelaïciseerde maatschappij, zijn heel wat van die concepten die vroeger centraal stonden in het rijke Roomse leven voor goed verdwenen. Ogenblikje! Is dat wel zo?

Katholieke concepten van weleer leven heel succesvol verder in een gelaïciseerde vorm. Neem nu de „erfzonde” die wij allen, sinds de verdrijving uit het aards paradijs, in ons droegen. Het ging om een soort eeuwig merkteken. Is dat soort zonde verdwenen? Vraag het eens aan een Vlaams Blok-kaderlid dat inhoudelijk is weggeëvolueerd van zijn partij en recentelijk bij het CD&V terecht kwam. Op dat moment sloeg Karel De Gucht verontwaardigd Stefaan De Clerck onmiddellijk rond de oren met... jawel, het gelaïciseerde concept van de erfzonde. Ontroerend zoiets aan te treffen in de instrumentenbak van een strijdend vrijzinnig politicus. En de strijd tegen de „onkuisheid in gedachten?” De speurtochten naar, de kruistochten tegen dergelijke „onkuischaards” zijn de dag van vandaag heel frequent en even intens. Een leger gelaïciseerde priesters predikt dat soort tochten in de geschreven en audiovisuele media: vingertje omhoog, vingerwijzend. De vooruitstrevende overheid heeft indertijd zelfs een speciaal centrum opgericht om snoodaards met „onkuise gedachten” op te sporen, er een schutkringetje rond te leggen en, als het effen kan, te straffen. Het leuke toeval wil dat de leiding van dit centrum vandaag zelfs in handen is van een nu eens niet gelaïciseerde maar wel echte pater. De „onkuisheid” is natuurlijk overal. De indertijd binnen Vlaanderens grenzen wereldberoemde filosoof Dieter Lesage stootte op nogal wat „onkuisheid” bij een vroegere minister-president en wijdde er een heel boek aan onder de titel „De onzuivere gedachten van Luc Van den Brande.” Maar het is algemeen bekend dat de grootste concentratie „onkuischaards” in het Vlaams Blok moet gezocht worden.

Maar wat zien we nu: binnen het Vlaams Blok duiken nu ook al jagers op „onkuisheid” op. Misschien is dat niet zo verwonderlijk aangezien een joods gezegde, waarmee ik in een Franse versie kennismakte, ons vertelt: „*A force de combattre le dragon trop longtemps, on commence à y ressembler.*” Dat geldt zeker voor Bart Laeremans, federaal volksvertegenwoordiger van het Blok. Deze keurige man heeft zich nu al enige tijd tot taak gesteld de N-VA te ontmaskeren als een „onkuise partij.” Het verleden van topmensen uit die partij wordt tegen een scherp licht gehouden; hun teksten van vroeger en nu worden nagevlooid op de kleinste onreinheid... Je zou nog gaan denken dat Laeremans, incognito uiteraard, stage heeft gelopen bij een welbekende pater, gespecialiseerd in het ontdekken van „onkuisheden.” Laeremans was in het begin van dit jaar in het blad *Doorbraak* al bezig met de N-VA. Ik antwoordde in een volgende aflevering van hetzelfde blad, maar Laeremans is volhardend, zoals het een echte „onkuisheidsjager” past. In een recent nummer van *Secessie* was hij daar terug met wat hij *grosso modo* al in *Doorbraak* had verteld, weliswaar dit keer uitvoeriger gestoffeerd met voorbeelden van „onkuisheid.” Aangezien niet alle lezers van *Secessie* ook *Doorbraak* op hun leestafel hebben, herneem ook ik dan maar enkele krachtlijnen van mijn antwoord van weleer.

Laeremans wil vooral de Vlaams-nationale geloofwaardigheid van de N-VA onderuit halen: „Meer fundamenteel blijf ik me afvragen in welke mate de eis

De vooruitstrevende overheid heeft een speciaal centrum opgericht om snoadaards met „onkuisse gedachten” op te sporen

op weg naar een succesvolle eerste ontmoeting met de kiezer in 2003. Laeremans kijkt hier bangelijk tegenaan omdat hij binnen het Blok één van de volksvertegenwoordigers is die zijn positie in belangrijke mate heeft gebouwd op Vlaams-nationale stemmen, wat hem overigens siert. De enige oplossing is de N-VA in het hoekje van de „onkuischaards” te duwen.

De N-VA is voor Laeremans in bijkomende orde onbetrouwbaar omdat zij zich voordoet als een „conservatieve partij” maar dat helemaal niet is, want: „Heel wat mensen van de linkerkant bekleden sleutelfuncties in de N-VA.” Hierbij kom ik *nominatim* aan bod. Laeremans jongleert bij deze met begrippen „links,” „rechts,” „progressief,” „conservatief” dat het een lieve lust is. Uiteraard kennen wij in de N-VA natuurlijk ook wel de „links-rechts, progressief-conservatiefschaal” maar wij weigeren ons te positioneren op dat ding. Wij positioneren ons enkel en alleen ten overstaan van concrete problemen zonder ons er ook maar één seconde om te bekommeren waar wij als gevolg van die positionering door derden geplaatst zullen worden op dergelijke „schalen.” Deze kunnen overigens best enig nut hebben... als theoretisch, simplifiërend pedagogisch instrument in handen van een prof in een eerste kandidaatsjaar politieke wetenschappen. Dergelijke „schalen” voldoen wel aan een hang naar zuiverheid en afkeer van „onkuisheid” maar zijn helemaal niet geschikt om er de complexe realiteit mee te duiden. De N-VA, haar partijkaders en haar nu nagenoeg 10.000 leden, en het nog breder leger van sympathisanten weten het maar al te goed: de N-VA is een Vlaams-nationale onafhankelijkheidspartij die het Vlaamse natieconcept weer de mobiliserende connotaties heeft bezorgd van „integreren” in plaats van „uitsluiten,” van „betrokkenheid op” in plaats van „opsluiten in,” van „durvende assertiviteit” in plaats van „bange agressiviteit.”

Ik wil in de toekomst met Bart Laeremans over heel wat zaken praten, maar dit is hier nu wel het einde van wat zo langzamerhand op een tangodans begint te lijken. En zoals iedereen weet, werd de tango door bangelijke katholieke moralisten uit het interbellum omschreven als een „onkuisse” bezigheid.

¹ Laeremans, in: *Secessie*, jan.-feb.-maart 2002.

Eric Defoort*

* Prof. Dr. Eric Defoort is historicus en gewoon hoogleraar aan de Katholieke Universiteit Brussel. Hij is ondervoorzitter van de Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA).